

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsdkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D., ve věci

žalobce:	V. D., narozený dne X státní příslušnost Ukrajina bytem X zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Šubertem sídlem 1. máje 869/27, 779 00 Olomouc
proti žalované:	Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2020, č. j. MV-87531-4/SO-2020

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 29. 4. 2020, č. j. MV-69171-2/OAM-2020, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty s odůvodněním, že žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn ve smyslu § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Ministerstvo v usnesení uvedlo, že zaměstnanecká karta je dle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolením k dlouhodobému pobytu, a proto pro ni platí, že žádost o prodloužení doby její platnosti lze podat nejpozději před uplynutím její platnosti (§ 47 odst. 1 téhož zákona). Žalobce však podal žádost dne 27. 4. 2020 až poté, co již dne 22. 2. 2020 nabylo právní moci rozhodnutí ze dne 22. 1. 2020, č. j. OAM-3374-3/ZR-2019, jímž byla platnost žalobcovy zaměstnanecké karty zrušena.

2. Žalobce žalobou požadoval zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Namítal, že žádost podal v době, kdy k tomu oprávněn byl, tj. ve lhůtě dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť platnost dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu byla stanovena do 5. 6. 2020 a rozhodnutí ministerstva o zrušení platnosti zaměstnanecké karty ze dne 22. 1. 2020 mu nebylo řádně doručeno na adresu v X, kde se trvale zdržuje a bydlí, nýbrž mu bylo doručováno do Prahy. Ministerstvo také při doručování předmětného rozhodnutí pochybilo tím, že po nepřevzetí písemnosti žalobcem v P. mu ji nedoručovalo dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců veřejnou vyhláškou, a dále nedoručovalo toto rozhodnutí jeho zaměstnavateli, ačkoli byl tímto rozhodnutím rovněž dotčen. Dále žalobce namítl, že mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu a fakticky se tak s rozhodnutím o zrušení povolení zaměstnanecké karty seznámil až po mnoha žádostech a urgencích dne 27. 7. 2020. Řízení o povolení prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty tak bylo zastaveno na základě chybné domněnky a žalobci bylo odepřeno právo na spravedlivý proces. Závěrem žalobce namítal vady rozhodnutí ze dne 22. 1. 2020, zejména nepřezkoumatelnost závěru o výkonu nelegální práce (vykonávané v rozporu se zaměstnaneckou kartou na jiném místě výkonu práce, tj. v O. a ne v P.), pro nějž mu byla platnost zaměstnanecké karty zrušena.
3. Žalovaná ve vyjádření navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na obsah napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že platnost bytového oprávnění, které zaniklo, prodloužit nelze. K namítaným vadám doručování rozhodnutí ze dne 22. 1. 2020 uvedla, že jej žalobci nebylo třeba doručovat veřejnou vyhláškou, neboť mu bylo v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, doručeno na adresu evidovanou v informačním systému cizinců, přičemž poukázala na povinnost cizince pobývajícího na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu hlásit do 30 dnů změnu místa pobytu dle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo také dle žalovaného nemělo povinnost doručovat rozhodnutí žalobcovu zaměstnavateli, neboť nebyl v řízení zástupcem žalobce. Žádosti žalobce o nahlížení do spisu ze dne 7. 5. 2020 bylo vyhověno a dne 25. 5. 2020 zmocněnec žalobce do spisu nahlédl, tudíž žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Dále se žalovaná vyjádřila i k námitkám směřujícím proti důvodu zrušení platnosti žalobcovy zaměstnanecké karty rozhodnutím ze dne 22. 1. 2020.
4. V replice žalobce nad rámec tvrzení obsažených v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání.
6. Předmětem sporu je v posuzované věci to, zda žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty v době, kdy k tomu byl dle zákona o pobytu cizinců oprávněn, či nikoli a zda taky byly splněny podmínky pro zastavení řízení.

7. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu (...)*. Podle § 47 odst. 1 téhož zákona *žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*
8. Podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví řízení o žádosti, *jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn (...).*
9. Zánik platnosti zaměstnanecké karty lze podle zákona o pobytu cizinců spojit jednak s uplynutím doby, na kterou byla vystavena, a jednak s účinky rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V projednávané věci ministerstvo při posuzování žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zjistilo, že dne 22. 2. 2020 nabylo právní moci rozhodnutí ze dne 22. 1. 2020, č. j. OAM-3374-3/ZR-2019, o zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce, jejíž původní platnost byla stanovena do 5. 6. 2020, a proto žádost ze dne 27. 4. 2020 posoudilo jako podanou v době, kdy k tomu již žalobce nebyl oprávněn ve smyslu § 47 odst. 1 za použití § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. v době, kdy již zaměstnanecká karta, o jejíž prodloužení žalobce usiloval, pozbyla platnosti v důsledku zrušení. Řízení o takové žádosti proto dle citovaného § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zastavilo. Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím postup ministerstva aprobeovala a rovněž krajský soud uvádí, že ministerstvo aplikovalo na zjištěný skutkový stav přílehavou právní kvalifikaci, kterou správně vyložilo. Jak poté shrnula ve svém rozhodnutí žalovaná, zaniklé pobytové oprávnění nelze prodloužit, byla-li žádost o jeho prodloužení podána až po jeho zániku. Žalovaná tak učinila správný závěr, že žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nemohla být řádně podána dne 27. 4. 2020, pokud bylo povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území ČR v podobě zaměstnanecké karty dne 22. 2. 2020 pravomocně zrušeno.
10. Správnost předpokladu, z něhož ministerstvo vycházelo, tj. skutečnost, že rozhodnutí ze dne 22. 1. 2020, jímž byla platnost žalobcovy zaměstnanecké karty zrušena, nabylo právní moci, napadl žalobce již v odvolání. V něm shodně jako v žalobě namítal, že mu rozhodnutí ze dne 22. 1. 2020 nebylo řádně oznámeno. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí k této námitce uvedla, že žalobci bylo toto rozhodnutí doručováno v souladu s § 169a odst. 1 zákona o pobytu cizinců dne 6. 2. 2020 poštou na adresu evidovanou v informačním systému cizinců, kterou byla od 1. 4. 2018 adresa Ubytovny X. Do data právní moci uvedeného rozhodnutí, tj. do 22. 2. 2020, žalobce ministerstvu jinou adresu pobytu, resp. adresu pro doručování nesdělil. Proto dle žalované ministerstvo nepochybilo, vycházelo-li z fikce doručení na adresu evidovanou v informačním systému cizinců dle § 24 odst. 1 správního řádu a nebylo povinno doručovat veřejnou vyhláškou dle § 25 správního řádu. K dokladu o zajištění ubytování ze dne 27. 2. 2020 na dobu neurčitou na adrese X dle žalované nebylo možné přihlédnout, neboť byl vystaven až po vydání a nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 22. 1. 2020. Závěrem žalovaná uvedla, že neplatnost doručení mohl žalobce namítat jedině v řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty.
11. K postupu při doručování krajský soud uvádí, že doručování ve správním řízení se řídí právní úpravou § 19 a násl. správního řádu. Prioritně je povinností správního orgánu doručovat prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky a teprve tehdy, není-li to

možné, doručuje se fyzickým osobám písemnost na adresu určenou dle § 20 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95). V posuzované věci je nesporné, že žalobce neměl zřízenou datovou schránku.

12. Dle § 20 odst. 1, věty první, správního řádu: „Fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena.“ Na citované ustanovení pak ve správním řádu navazuje § 23 a § 24, které se týkají tzv. fikce doručení.
13. Pokud si osoba, již se doručuje, zvolí v souladu s § 19 odst. 4 správního řádu adresu pro doručování, je třeba v první řadě doručovat na zvolenou adresu pro doručování. Vzhledem k tomu, že žalobce si adresu pro doručování nezvolil (údaj o této volbě by byl dle § 158 odst. 3 zákona o pobytu cizinců obsahem informačního systému cizinců, což nebyl), je třeba adresu, kam mu mělo být doručováno, určit na základě zbylé části citovaného § 20 odst. 1 správního řádu.
14. Co se týká určení adresy, kam mělo být dle § 20 odst. 1 správního řádu rozhodnutí zasláno, nelze vycházet z adresy evidované v informačním systému evidence obyvatel, jelikož žalobce nespadá mezi osoby, o nichž se po 1. 7. 2010 vedou informace v evidenci obyvatel [viz § 1 odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel)]. Nejde ani o věc podnikání, proto nepřichází v úvahu doručování do místa podnikání. Podstatné tak bylo z hlediska § 20 odst. 1 správního řádu v posuzovaném případě doručování na adresu trvalého pobytu, přičemž pojem *trvalý pobyt* je nutno vykládat s ohledem na legální definici *místa trvalého pobytu* zavedenou v § 11 odst. 1 písm. d) správního řádu, kam spadá rovněž „*místo pobytu na území České republiky podle druhu pobytu cizince*“. Regulace místa pobytu cizince se dotýká § 93 a násl. zákona o pobytu cizinců. Místo pobytu cizince je údaj evidovaný v informačním systému cizinců [viz § 158 odst. 1 písm. a) bod 1. ve spojení s § 42g odst. 12 písm. a) zákona o pobytu cizinců v případě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty] (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č.j. 9 Azs 41/2016-48).
15. Z obsahu správního spisu vyplývá, že ministerstvo žalobci doručovalo rozhodnutí ze dne 22. 1. 2020 prostřednictvím pošty na adresu z informačního systému cizinců, tj. X, přičemž z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem ze dne 2. 7. 2020 vyplývá, že evidovaným místem pobytu žalobce v období od 1. 4. 2018 do 22. 2. 2020 byla výše uvedená adresa pražské ubytovny. Z doručanky, která je součástí správního spisu, krajský soud zjistil, že žalobce nebyl při doručování zastižen, a tudíž byla zásilka obsahující rozhodnutí ze dne 22. 1. 2020 připravena dne 27. 1. 2020 na poště k vyzvednutí. Zásilka v úložní době vyzvednuta nebyla, a proto ji doručující orgán vložil dne 10. 2. 2020 do schránky.
16. Písemnost je v případě, že adresát nebyl na dané adrese zastižen, uložena po dobu 10 dní u provozovatele poštovních služeb a její adresát je vyzván vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl (§ 23 odst. 4 správního řádu), a je poučen o důsledcích tohoto postupu (§ 23 odst. 5 téhož zákona). Podle § 24 odst. 1 správního řádu

Jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

17. Uplatnění fikce doručení podle správního řádu není podmíněno tím, aby se adresát v průběhu úložní lhůty zdržoval v místě doručení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012 - 29 či ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 23/2011-118). Důsledky přílišné tvrdosti spojené s doručením fikcí je nicméně možné zvrátit postupem podle § 24 odst. 2 správního řádu, podle něhož *prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.* Z obsahu správního spisu však nevyplývá, že by žalobce postupu dle § 24 odst. 2 správního řádu využil a o určení neplatnosti (či spíše neúčinnosti) doručení požádal.
18. V posuzovaném případě tak byla v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu zásilka obsahující rozhodnutí ze dne 22. 1. 2020 účinně doručena fikcí dne 6. 2. 2020, tj. desátým dnem po dni, kdy byla poště připravena k vyzvednutí. Jelikož žalobce ve 14 denní lhůtě nepodal odvolání, vyznačilo ministerstvo na rozhodnutí dnem 22. 2. 2020 doložku právní moci.
19. Dále soud z obsahu spisu zjistil, že z dokladu (potvrzení) o zajištění ubytování, přiloženého dne 27. 4. 2020 žalobcem k žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, vyplývá, že ubytovatel R. A. teprve dne 27. 2. 2020 prohlásil, že žalobci poskytne ubytování na adrese X. Toto potvrzení tudíž nebylo způsobilé zpochybnit správnost výše popsání postupu ministerstva při doručování rozhodnutí ze dne 22. 1. 2020, tj. jeho odeslání na adresu uvedenou v informačním systému, jelikož jiná adresa nebyla správním orgánům sdělena, což zcela přilehavě konstatovala i žalovaná. Z obsahu předmětného potvrzení nadto nevyplývá, že by se měl žalobce na adrese v Olomouci zdržovat již v lednu 2021, naopak ubytovatel teprve dne 27. 2. 2020, tj. až po právní moci předmětného rozhodnutí prohlásil, že (do budoucna) žalobci na této adrese ubytování poskytne.
20. Lze tudíž shrnout, že ministerstvo vycházelo při posuzování žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ze dne 27. 4. 2020 zcela oprávněně z rozhodnutí ze dne 22. 1. 2020 jakožto z rozhodnutí pravomocného, které je dle § 73 odst. 2 správního řádu závazné pro všechny správní orgány. Jeho postupu dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců proto nemá za popsání situace soud co vytknout.
21. Ustanovení § 169a zákona o pobytu cizinců, jehož druhého odstavce se žalobce v žalobě dovolává, na posuzovaný případ vůbec nedopadá. Podle odst. 1 tohoto ustanovení, jenž bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelou č. 222/2017 Sb., *doručuje-li správní orgán prostřednictvím provozovatele poštovních služeb v řízení o žádosti podle tohoto zákona nebo v řízení o zrušení údaje o místu hlášeného pobytu cizince na území podle § 98a písemnost cizinci oprávněnému pobývat na území, doručuje cizinci pouze na adresu evidovanou v informačním systému cizinců podle § 158 odst. 3 nebo sdělenou podle § 19 odst. 3 správního řádu, a není-li údaj o této adrese veden, na adresu místa hlášeného pobytu cizince na území.* Z citovaného a krajským soudem zvýrazněného textu, jakož i z důvodové zprávy k uvedené novele vyplývá, že se tato úprava týká doručování písemností pouze v uvedených dvou typech řízení. V posuzované věci se však jednalo o řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty, které je řízením zahajovaným z moci úřední. Odkaz žalovaného v napadeném rozhodnutí na uvedené tudíž považuje krajský soud za chybný, avšak toto pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť povinnost

doručovat na adresu evidovanou v informačním systému je dána § 20 odst. 1 správního řádu, jehož podrobný výklad soud výše učinil. Zcela nad rámec krajský soud podotýká, že § 169a odst. 2 zákona o pobytu cizinců předpokládá doručování veřejnou vyhláškou teprve tehdy, nedošlo-li při doručování podle odstavce 1 k převzetí písemnosti cizincem nebo k jejímu doručení způsobem uvedeným v § 23 a 24 správního řádu. V posuzovaném případě však k posledně uvedenému doručení došlo.

22. Dotčení zaměstnavatele rozhodnutím o zrušení zaměstnanecké karty jeho zaměstnance lze sice nepochybně dovodit, zákon o pobytu cizinců ani správní řád však doručením daného rozhodnutí zaměstnavateli nepodmiňuje účinnost doručení samotnému cizinci. Tato námitka je tudíž lichá.
23. Otázka žádostí žalobce z května a června 2020 o nahlížení do spisu za účelem seznámení se s rozhodnutím ze dne 22. 1. 2020 o zrušení zaměstnanecké karty nemůže jakkoli ovlivnit zákonnost usnesení o zastavení řízení o prodloužení platnosti povolení ze dne 29. 4. 2020, natož žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, a žalobce v žalobě ani účinek takto vytýkané vady na zákonnost rozhodnutí žalované netvrdil, tudíž se krajský soud touto námitkou blíže nezabýval.
24. Žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí o zrušení povolení zaměstnanecké karty ze dne 22. 1. 2020 se nebyl krajský soud oprávněn v tomto řízení zabývat, neboť předmětem jeho přezkumu bylo toliko následné rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2020 a řízení, které jeho vydání předcházelo. Krajský soud tak mohl zkoumat pouze naplnění podmínek § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pro zastavení řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a nikoli důvody, které vedly ministerstvo v předchozím řízení ke zrušení zaměstnanecké karty.
25. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšné žalované nevznikly v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec její úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 18. května 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu